

23. Počátek konce

Kapitán Blázen koukal z okna a s jistým zájmem sledoval muže v mnišských hábitech, kterak na velké zelené ploše zezadu obšťastňují velké ovce a pár beranů.

„Bylo nutný se sejít tady v týhle úchylný bohem zapomenutý díře?“

„Úplně nutný to nebylo, ale uznej, že takový místo se jen tak nevidí. Sem skoro nikdo nejezdí, protože místní mniši věří, že pícháním ovcí udržují vesmír v chodu,“ odpověděl pan Jednooký.

„Já nevím, mě to přijde jako blbost,“ zamručel Blázen, odhodil vajgl a odešel s Jednookým zpět do velké kamenné jednací síně, kde u kamenného kulatého stolu v kamenných židlích seděli Muskové, několik mnichů, Kokot, Pong, Urgha a pár obchodních partnerů.

„Normálně zaútočíme na domovskou planetu Temných zmrďů a smeteme je zbraněma z oblohy,“ hřímal zrovna Pong.

„Pongu, fakt pěkný řešení, ale nemůžeme použít barbarský metody,“ oponoval Jednooký.

„Jo, ale žvaníme tady už třetí den a nic lepšího sme nevymysleli,“ opáčil zase Pong a kupodivu podstatná část hostů významně zamručela. Pong ucítil jisté vnitřní sebeuspokojení.

„Dobře, dobře, čím déle tu žvaníme, tím více nabírá Matkopíchač na síle. Nejvyšší představený vám chce něco povědět,“ prohlásil Jednooký a upil ze sklenice.

„Přátelé, kolegové mniši,“ povstal Nejvyšší představený, „právě sem se posral a musím se jít převléknout do čistého.“

Všichni zmlkli a počkali, dokud se připosranou chůzí Nejvyšší neodšoural pryč.

„Ehm,“ zakašlal Jednooký, „je toho na něj v poslední době moc. Pokusy nabourat se Matkopíchači do hlavy ho vysilují a zanechávají následky.“

„Hmm,“ ozvalo se opět mručení a Pong znovu povstal.

„Viděli jste to sami, veškeré diplomatické snahy skončily k posrání, takže bych navrhl vrátit se k mému plánu a zachovat se jako řádní bojovníci. Dnes vychlastáme klášterní sklepy, vyfetujeme zásoby a zneuctíme všechny ovce!“

Pong se sklonil nad stol a demonstrativně natáhl mocnou lajnu.

Mniši mezi sebou něco šepotali a pak se jeden z nich opatrně ozval.

„Ovce ne, ovce prosím ne.“

Pong se protáhl, prohlédl si mnichy z pozice bojovníka a dodal.

„Dobře, ale když budou chtít dobrovolně, tak se nic snad nestane, ne?“

„Když budou chtít samy, z čisté lásky, tak asi ne. Nesmíme narušit běh vesmíru,“ opatrně špitl mnich a bylo na něm vidět, že není zcela ve své kůži.

Zábava se rozjela na plné koule a Pong začal s účastníky ladit detaily útoku.

„Obvolejte lidi z tohoto seznamu, dejte jim souřadnice týhle bohem zapomenutý díry a ať do týdne všichni přijedou,“ položil Pong na stůl papír a podíval se po ostatních.

„Vy tady chcete být týden?“ zeptal se opatrně další z mnichů.

„Zůstaneme zde tak dlouho, jak bude nezbytně nutné,“ odpověděl Pong, pozvedl láhev a společnost zahlučela.

Do týdne obklopoval klášter velký tábor a hemžil se figurami z celý Mléčný dráhy, které postavily opravdu velké stanové město.

Blázen se na celé to hemžení díval z jedné věží kláštera, kouřil joint a nevšiml si, že se k němu připojil mnich.

„Kapitáne, budeme muset tento potlach ukončit, mniši začínají divočet a docházejí nám ovce.“

„Hm,“ povzdechl Blázen, „co se dá dělat, ještě pár dnů, než Pong doladí plán invaze a pak vypadneme. Ty ovce vám samozřejmě zaplatím nebo rovnou pošlu dodávku velejemných merinek.“ Mnich se po Bláznovi podíval s nechápavým výrazem ve tváři.

„Pozemský speciální plemeno s opravdu jemnoučkou vlnou, hebounká na dotek a když budete chtít, můžou mít ovečky černou hlavičku.“

Tahle představa se mnichovi asi zalíbila, protože se otočil a zmizel uvnitř věže. Kapitán Blázen pokračoval v tichém pokuřování marihuany a sledování lidského válečného mraveniště, ze kterého slyšely dýmy táborových ohňů a duněla hlasitá hudba pařících žoldáků.

Kapitán Blázen seděl ve svém velitelském křesle na palubě Kapky a právě končil rozhovor s Kokotem, Pongem a Karlosem.

„Opravdu nebylo u mnichů špatně, ale byl čas to ukončit. Vždyť byli chudáci nešťastní, většinu ovčí se úspěšně podařilo sežrat. Moc živejch kusů těm nebožákům nezůstalo, musel jsem se zaručit, že jim zašlu mladé stádo merinek.“

„Šéfe, jasný, solidně jsme jim zdupali zahrádku,“ zasmál se Pong.

„To teda jo,“ zapálil Blázen joint a otočil k Kokotovi.

„Musíme vyřídit ještě jednu záležitost, nastav kurz k Nemrtvým.“

„Můj vůdce, co u nich budeme dělat?“

„Vyzvedneme pár atomovek, mohly by se nám hodit,“ odpověděl Blázen a pousmál se.

„Šéfe...?“ lišácky se podíval Pong, jemuž hlavou proběhla vzpomínka na radioaktivní perník.

Dveře se otevřely a na můstek vstoupil pan Jednooký s Nejvyšším představeným.

„Ááá, vidím, že jste se už ubytovali. Spokojení s kajutami? My tu žijeme trochu spartánsky a ubytování nemusí dosahovat kvalit, kterých jste uvyklí,“ uvítal je Blázen.

Karlos, který šel zrovna od vitríny s další láhví absintu, zastavil u příchozích a mlčky jim podal otevřenou flašku.

Jednooký znalecky přičichl, napil se a podal láhev Nejvyššímu, který proti světlu prohlédl obsah a opatrně se napil.

Se slovy „máte to tady pěkný“ vrátil Nejvyšší láhev a rozhlížel se po můstku.

Karlos s Pongem drtili svoje fety, Blázen balil joint a Kokot se věnoval přístrojům.

Mnichům se hodně ulevilo, když konečně sehnali ovečky do jedné ohrady. Otec představený si s úlevou prohlížel stádo a v duchu se těšil, až půjde zase dát do pohybu vesmír. Otočil se a vydal vykonat nějaké nutné obřady.

V hlavní chrámové lodi probíhaly očistné rituály, když se za hlasité rány a prudkého světla na kůru zjevil Ničitel světů.

„Co tady chcete, divný člověče? Mejdan už skončil a všichni konečně odtáhli,“ zamručel otráveně opat.

„Jaktože mejdan už skončil?“ přeskočil Ničiteli hlas z temného tónu na obyčejný lidský. Samozřejmě zklamání hrál, protože si chtěl trochu užít legrace.

„Normálně, po měsíci konečně všichni odtáhli,“ odpověděl mnich.

„Nikdo nezůstal?“

„Naštěstí nikdo, co od nás chceš muži bez tváře?“

„Já nic? Přijel jsem navštívit přátele, kteří mě nepozvali a očividně sem se doslechl až příliš pozdě, kde se paří.“

„Ale to je velmi mrzuté,“ odpověděl opat a začínal se ošívát, protože byl natěšený na vůdce ovčího stáda. „Co chcete dělat?“

„Já? Nic, seberu se a zmizím, nebudu váš vyrušovat ve vašich meditacích. Čím se vůbec zabýváte?“ zeptal se Ničitel.

Opat povzdechl, protože nechtěl pokračovat v rozhovoru a stručně odpověděl.

„Mrdáme ovce, neasi ty vole,“ pak se zarazil, propleskl si tváře rukama a zastyděl se. Poslední měsíc byl obklopen mluvou, které nebyl uvyklý.

Temná skvrna Ničitelova obličej se podívala po opatovi a ten se začal potit.

„Čeho tím chcete dosáhnout?“ zeptal se.

„Bráníme tím konci vesmíru. Už musím jít, sbohem divný pane,“ odpověděl opat, otočil se a pomalu odešel, ponořen do svých ovčích myšlenek.
Ničitel se narovnal, rozhlédl a zmizel.

Lod' kroužící kolem planety byla v pohotovosti. Ničitel světů se vrátil rovnou na můstek a posádka jej pozdravila salutováním.

„Připravte vypuštění Ničitele světů na ty pomatený ovcomrdy,“ rozkázal a usadil se do svého tmavého kamenného křesla, ze kterého sledoval nabíjení zbraně a následnou destrukci planety.

„Vystačili jsme si sami, nebylo potřeba dalších lodí. Veliteli, myslím, že test našich vylepšení ‚Ničitele světů‘ dopadl na výbornou,“ ohlásil operátor.

„Taky bych řekl, teď zamiřte na místo setkání s flotilou,“ vydal Ničitel světů další rozkaz a ponořil se do své hlavy.

„Ty vole, sám Mozek, Játro a Střevo,“ zasmál se Blázen, když vystupoval z Kapky a mocně kouřil joint.

„Kokote, pojď mi tlumočit,“ otočil se Blázen k robotovi.

„Můj vůdce, tlumočení nebude potřeba, podařilo se mi dokončit slovník místního nářečí a nahrál jsem jej do našich překladačů. Měli bychom jim rozumět,“ odpověděl Kokot.

„Rád vás vidím, přátelé,“ roztáhl své mrtvé ruce Mozek, „kde máte Mozečka s Mazlíčkem?“

„No ty vole, Mozku, já ti rozumím,“ podivil se Blázen, „Mozeček hlídá náš domov. Jsme v ohrožení.“

„To je mi líto, přijeli jste si nejspíš pro pomoc, že?“ zeptal se Játro.

„Přijeli, potřebujeme ty nejsilnější atomovky, jaký dokážete vyrobit,“ odpověděl Blázen.

„Hmmm....,“ zamručel Mozek.

„Co ‚hmmm‘?“, zamručel Pong.

„Nic ‚hmmm‘. Fakt chcete ty nejsilnější?“ ujistil se Mozek.

„Jo, nějaký problém?“ zeptal se Blázen.

„Ne, ale výroba zabere pár dnů. Spěcháte?“ zeptal se Mozek.

„Pár dnů vydržíme. Zapaříme a pokecáme o životě,“ pousmál se Blázen a uklidněn v duši zabafal z jointu.

„Kolik jich budete chtít?“ zeptal se Střevo.

„Kolik poberem,“ odpověděl rychle Pong a musel vypustit dotaz.

„Chci váš perník, aspoň dvě kila. Prodáte mi?“

„Pongu,“ zasmál se Mozek, „to neřeš, atomovky naše náklady v pohodě pokryjou, dostaneš své kila a nic nezaplátíš. My jsme dlužníci, protože kvalita našeho života se podstatně zlepšila od té doby, kdy jsme spustili továrnu. Běžte se ubytovat, sejdeme se v našem novém baru.“

„Vy máte nověj bar?“ uslyšel známá slova Jack.

„Jo, spousta chlastu a pořídili jsme holky. Máme spoustu nových zákazníků, kteří si chtějí ukrátit zábavou čekání na zboží,“ líčil Mozek vylepšení, která vymysleli.

„Vás doběhla civilizace, ne?“ rozesmála se Urga.

„Doběhla, zákazníci nejsou přivyklí našemu způsobu života. Vždyť to znáte, trocha radiace nemůže ublížit. V malých dávkách záření lečí, ve velkých uzdravuje. Jo, otevřeli jsme taky radioaktivní lázně. Léčíme kožní nemoci, nadměrnou chlupatost a provádíme transplantace umělých orgánů. Umíme vyrábět skvělé atomové baterie s velmi dlouhou životností,“ nečekaně se rozkecal Mozek.

Kapitán Blázen s ostatními jen s otevřenými nebo polootevřenými ústy s údivem poslouchali, kterak zombíci rozjeli byznys ve velkém.

Večerní sešlost byla v tradičním duchu těchto akcí, kdy se sejdou obchodníci s ledasčím jenom ne s biopaleopotraviny a ezoterickými potřebami. Alkoholu, drog a děvek bylo přešerel, nikdo nemohl říci, že by mu něco chybělo a všichni pařili, jakoby to měl být poslední den. Pokaždý je to stejný, konec světa by mohl přijít každou hodinu, tak hlavně nic zbytečně nepromarnit.

Asi čtvrtý nebo pátý den oslavy přátelství a obchodu vystoupil Mozek na pódium, poklepal na mikrofon a počkal až všichni utichnou.

„Vážení přátelé, právě mi naši vědci oznámili, že dokončili vývoj prototypu nové atomovky, které si vyžádal tady náš milý přítel Kapitán Blázen.“

Dav rozkalených existencí z různých světů hlasitě zajásal a křičel oslavná hesla. Mozek opět trpělivě vyčkal, až se hosté vykřičí z největšího nadšení, poklepal znovu na mikrofon a pokračoval.

„Proto bych si vás dovolil pozvat do horní vyhlídky na malou předváděčku. Prostě bude kurva velké ohňostroj!!!!“ vykřičel Mozek konec věty.

Hosté znovu propukli v jásot a ozvala se i nějaká vítězná střelba z útočných pušek.

Zábava se přenesla do prosklené vyhlídky, jejíž okna už Blázen dobře znal, ale ten výhled na radioaktivní hory svažující se do údolí, jímž vítr rozháněl radioaktivní písek, byl prostě fascinující. Mohl zírat na tuhle prazvláštní krajinu celé dny a stejně by výhled neomrzela. Ostatně nebyl sám, kdo měl tenhle názor. Slunce se pomalu přibližovalo k místu západu, když se údolím rozsvítilo jasné světlo a k nebi se začal zvedat hřib, který vrhal v zapadajícím slunci stín.

„Ty vole,“ vypadlo z Ponga, který zíral na tu neuvěřitelnou nádheru.

„Z toho čiší síla, ty vole svatý hovno,“ zamručel Karlos.

„Můj vůdce, bomba rozmetala půlku údolí, nic moc výkon,“ podotkl Kokot.

„Nikoliv, vědci akorát nepřidělali třetí a čtvrtou vrstvu, tohle byl jen test jádra,“ skočil do řeči Mozek, který poslouchal rozhovor.

„Bylo to hezký, ale já chci vidět skutečnej test skutečnej bomby,“ začal zvyšovat tón Blázen.

„V klidu, chtěl jsem vás trošku napnout. Až zapadne slunce, pokračujeme testem na naší měsíční střelnici,“ zasmál se Mozek a pokračoval ve sledování výbuchu.

Uběhla necelá hodina, než se oblak po explozi usadil, slunce zapadlo a nahradil ho velký měsíc, jehož povrch byl zvrásněn krátery po jaderných explozích.

„Přátelé, za chvíli provedeme test kompletní atomovky, raďte se usadit a věnujte prosím pozornost měsíci na obloze,“ řekl Mozek hostům a posadil se ke stolu vedle Blázna, který motal joint a čekal na další události.

Místností se rozlehl odpočet, po jehož ukončení se uprostřed měsíce na obloze objevil malý záblesk, který se rychle zvětšoval. Na vyhlídce zavládlo ticho.

Druhý záblesk na chvíli oslepil všechny pozorovatele a když se jim navrátil zrak, všimli si jedné zvláštní věci. Měsíc už na obloze nebyl. Mozek mlčel, rychle vzal do ruky dalekohled a prohlížel oblohu.

„Ty vole, Blázne, ona ta atomovka rozmetala celej měsíc úplně na sračky. Nic nezbylo, jen hromada šutrů, který nám zasviněj okolí. Kurva, to byl náš druhý měsíc.“

„Poslední?“ rýpla Urgha.

„Ne, ještě nám tři zbývají,“ povzdech si Mozek, odložil dalekohled a nasál jednu z lajn, které připravil Pong.

Blázen mlčel a díval se po prázdném místě na obloze. Byl velmi spokojený, s tímhle arzenálem se nemusí ničeho bát.

„Šéfe, to je bomba, co?“ smál se Pong a i na něm bylo vidět, že se moc těší, až bude atomovky pouštět z orbity na nepřátelské planety.

„To je, jdeme to oslavit,“ zasmál se Blázen a vydal se zpět do baru.

Nemrtví dokončovali Bláznovu objednávku, zbývalo vyrobit několik posledních atomovek, když se mírně přiožralý a sjetý pan Jednooký naklonil k Bláznovi.

„Nejvyšší představený se ještě jednou pokusí o spojení s Matkopíchačem. A chce, abys taky byl u toho.“

„Já? Vždyť ten blázen starej nepřežije,“ podivil se Blázen.

„Jo ty a pojď rychle se mnou,“ řekl důrazně Jednooký, takže se Kapitán neochotně zvedl a šel s ním do Kapky.

Nejvyšší představený seděl ve skládacím křesle v kajutě, kterou si osobně vybral. Místností se nesl smrad z vonných tyčinek a v keramické míse doutnaly nějaké modlitební svítky.

„Přivedl jsem Blázna, jak jste požadoval,“ promluvil Jednooký.

Nevypadalo to, že by představený vnímal, ale po chvíli otevřel oči.

„Výborně. Jsem rád, že jste tady oba dva. Chci se pokusit naposledy o spojení s Matkopíchačem a pravděpodobně mě čeká smrt. Vy dva musíte dokončit práci, kterou začal tady Kapitán Blázen.“

„My dva?“ podivil se Jednooký a vzal Bláznovi joint.

„Jo, vy dva a nevyptávejte se jak debilové, nemám příliš sil a zbytečně mě vyčerpáváte. Teď Blázne ubal pořádný brko a Jednooký mi uvaří hérák a připraví stříkačku.“

Kapitán se zarazil, zmlkl a začal dle příkazu motat gigabrko. Jednooký pro změnu vytáhl z příručního zavazadla představeného ebenový narkobox, ze které vyndal krabičku s nápisem ‚hérák‘ a lžičku se stříkačkou.

„Docházím vám citronka,“ řekl Nejvyššímu, ale ten ho nevnímal a opakoval polohlasem nějaké mantry.

Když byli oba dva se svými přípravami hotovi, Nejvyšší otevřel oči, převzal od Blázna joint, který zapálil a velmi pomalu vykouřil. Do toho stále opakoval slova, kterým Oogle překladač nerozuměl. Jednooký připravil škrtidlo, podvázal Nejvyššímu pravou ruku a zkušeně vpravil do žíly obsah stříkačky. Vyndal buchnu, uvolnil škrtidlo a sledoval Nejvyššího jak upadá do snění.

„Si to nedělal poprvý, žejo?“ zeptal se Blázen, který balil další joint.

„Ne, nedělal. Každý má svého kostlivce ve skříni,“ odpověděl Jednooký a uklízel nádobíčko.

Nejvyšší představený se propadal do hluboké spirály obklopené hvězdami a galaxiemi. Kdyby měl čas, zvracel byl, ale zběsilý pád kosmickým toboganem zakončil v nádrži plné krve na nějaké zcela zničené planetě. Okolo nádrže nebo bazénu, čert ví co to původně bylo, postávali hroziví čtyřnozí tvorové s kostěnými výrůstky na hřbetech a tlamami plnými velkých zubů.

„Co to kurva...?,“ proběhla hlavou Nejvyššímu představenému myšlenka a brodil se krví ke schůdkům.

Vylezl na souš, kde ho už čekala postava v černé kápi.

„Tak se ti nakonec podařilo, Starouši,“ zasmála se temně.

„Očividně jo, Matkopíchači,“ odpověděl stručně Nejvyšší.

„Co chceš dělat, budeme se prát jako malí kluci?“ zeptal se temně Matkopíchač.

„To zrovna asi ne, myslel jsem spíš, že bychom se posadili u stolu, něco pojedli, popili. Zahulíme, dáme lajnu a pokecáme.“

Matkopíchač vydal temný hrdelní zvuk.

„Si myslíš, že by to mělo nějaký smysl? Já už mám, co jsem chtěl.“

„Pokecali bychom o starých časech, zavzpomínali na dobu společného studia a třeba by se našlo řešení, jak tenhle problém civilizovaně ukončit,“ pokračoval Nejvyšší.

„Co by sis jako představoval pod pojmem ‚civilizovaně ukončit‘?“ zeptal se Matkopíchač temně.

Nejvyšší představený se zamyslel a odpověděl.

„Ukončili bychom to podle standardních pravidel, která platí pro bytosti na naší úrovni vývoje.“

„Si jako myslíš, že se dobrovolně zabiju?“ rozčílil se Matkopíchač a temně mručel.

„No, já jsem...“ zkusil odpovědět Nejvyšší, ale neměl čas dokončit větu, protože Matkopíchač pozvedl ruku nad hlavu představeného a z dlaně vystříkl paprsek energie, jenž zamířil do hlavy Nejvyššího.

Představený v křesle zachrčel a z úst mu začala vytékat krvavá pěna. Rty se rozpochovaly a počaly cosi šeptat. Jednooký rychle přiskočil, aby neztratil ani jedno slovo a pečlivě naslouchal.

„Co to říkal?“ zeptal se zvědavě jointa kouřící Blázen.

„Vydrž,“ odbyl ho Jednooký a kontroloval pulz představeného.
„Ty vole, von umřel,“ stihl ještě promluvit, když se začal Nejvyšší scvrkávat, až z něj zůstala jenom mumie.

„Co se to stalo?“ polekaně se zeptal Blázen.
„Něco z něj vysálo veškerou zbylou životní sílu a tělesnou energii. Doufám, že si ten zmrdr na druhý straně ten hérák užije,“ mručel Jednooký a nad něčím přemýšlel.
„Co ti řekl než umřel?“
„Blázne, ty vole, souřadnice planety, kde se skrývá Temný kolegium. Teď se ale musíme postarat o pohřeb. Svolej posádku a dokonči nakládku, musíme okamžitě odletět,“ řekl Jednooký a začal chystat pohřební obřady, které musel vykonat.

„Kam poletíme?“ zeptal se Kokot, když byli všichni na palubě a Kapka se chystala ke startu. Pan Jednooký se sklonil nad ovládním a zadal souřadnice.
„Bude potřeba Doktorova spolupráce, je to na druhý straně Galaxie a musíme tam být rychle.“ Kokot neodpověděl, rovnou se spojil s Doktorem, kterého probudil a po odletu z planety Nemrtvých mu předal řízení.

„Kokote, zadaná planeta není v mapách,“ ozval se Doktorům hlas z reproduktoru.
„Záměr, ty vole, aby nám tam nejezdili turisté,“ řekl do mikrofonu Jednooký.
„Aha, nějaká speciální planeta?“ zeptal se ještě Doktor.
„Jo a teď už zapni pohon,“ odsekl Jednooký a vypnul mikrofon.
„Čeká nás krátká cesta, musím jít za Nejvyšším,“ dodal.
„Kam bys chodil, je mrtvej a mrtvým zůstane. Napij se na jeho zdraví,“ ozval se Karlos a podal Jednookému láhev s absinthem.
„Nevím, aby se nezlobil, že ho dostatečně nectím,“ přemýšlel Jednooký.
„Já myslím, že ho ctíme dostatečně,“ napil se Karlos, podal jednookému druhovi láhev a tácek s lajnami kokainu. Pan Jednooký se zhluboka nadechl a užil omamnou látku, kterou zapil alkoholem. Kapka prolétla horizontem událostí a vydala se na poslední cestu Nejvyššího představeného.

Cesta uběhla rychle a se vši úctou vůči mrtvému. Červí díra vyplivla Kapku kdesi v zapadlém koutu vesmíru mezi různým harampádím plovoucím vesmírem, obklopující mrtvou planetu osvětlenou rudým sluncem.

„Můj vůdce, jsme v cíli, ale planeta nevypadá příliš živě,“ ohlásil Kokot.
„Však je to taky planeta mrtvých, nemůže vypadat na první pohled živě,“ zasmál se přiožralý Jednooký a připojil k vysílači malou krabičku.
„Co to..?“ chtěl ho zarazit Kokot.
„Ničeho se neboj, vysílač identifikačního kódu, jinak se nám nepodaří přistát a automatický obranný systém nás zničí. Co si myslíš, že je všechn ten bordel okolo?“ smál se stále Jednooký a vyslal signál.
Kokot s Karlosem mezitím provedli rychlý průzkum troskek a opravdu si ověřili, že jsou to trosky lodí a některý byly zatraceně starý.

Několik dlouhých desítek minut se nic nedělo, takže volný čas využili k dalším počtám mrtvému. Pak se ozvalo pípání připojeného vysílače a červená dioda se rozblíkala.
„Konečně,“ zaradoval se Jednooký a napil se.
„Zasraně stará technologie, předci to tady vybudovali bytelný, ale všechno trvá neskutečně dlouho. Teď by měly dorazit souřadnice vstupního okna.“
Souřadnice přišly asi po dalších dvou láhvích absinthu, několika jointech a pořádných čárách drog.
„Máme je tady,“ oznámil Kokot, ani nečekal na odpověď od tryznu slavicí posádky a rovnou navedl Kapku udaným směrem.

Prolétli oknem v maskovacím štítu a uvědomili si, že se ocitli nad zelenomodrou planetou porostlou lesem a s horskými štíty pokrytými ledem a sněhem.

Palubní počítač přijal další souřadnice navigující loď pod jeden z horských hřebenů.

Přistáli na nevelké ploše obklopené trávnickem pod starým klášterem přilepeným k horské stěně. Vystoupili, Nejvyššího mumii vyvezli obřadně položenou na antigravitační plošinu a zamířili k postavě, která je očekávala.

„Jednooký, nečekal jsem, že tě tak brzo uvidím,“ pověděla postava s dlouhými bílými vlasy a takovým poněkud úchylným bílým vousem, v bílých hadrech a vůbec celá zbělalá.

„Otče Furo, zase jste o něco zbledl od mé poslední návštěvy,“ objal Jednooký bílého muže.

„To víš, jsem tu skoro sám, pořád zavřený v jeskyni a strážící klid předků.“

„Je mi to jasný, Furo. Asi víš proč jsem tady.“

„Nejvyšší zemřel, jinak bys tu nebyl. Jak se to stalo?“ zeptal se otec Fura.

„Povím ti to večer, teď nás ubytuj a asi bychom si dali něco k jídlu a pití,“ řekl Jednooký.

„Jasný, jasný, přivezl si nějaký fety? Dal bych cokoliv, co by mi vymazalo mozek,“ oznámil lehce nečekaně otec Fura své přání.

Blázen se nadechl a místo odpovědi nabídl rozkouřeného jointa. Otec Fura jej popadl a na pár potáhnutí zcela vyhulil.

„Nejdřív je to velký, pak je to malý a nakonec zůstane kopec srandy. Co to je, volové?“ zasmál se otec Fura, kterému se znatelně ulevilo.

„Joint, ne? Ty vole,“ zasmál se Blázen a začal v dlani balit další brko.

Ubytování bylo skromné, ale bar a hostinec byl dokonale zásobený jídlem a pitím všeho druhu.

„Všechno tady roste a žije, naprosto všechno, ale jenom žádný omamný rostliny a nebo aspoň jedovatý žáby. Hub je tady jak nasráno, ale smaženice se mi přejedla už kurevsky dávno a nevypatávají. Takže sem raději zalezle v jeskyni a medituji nad zbytečností vlastní existence,“ propadal otec Fura melancholickým náladám a hromada lahví a rozsypané bílé prášky jasně říkaly, že kalba jede v plném proudu.

„Vy volové, kdyby ste věděli, jaká je tady zasraná nuda a neskutečnej klid. Nebejt tady Jednookýho, kterej se tu občas zastaví, zbláznil bych se. Vždyť mám návštěvy, jen když umře představený a to není zrovna často,“ padl Fura Jednookému do náruče a rozbřečel se jako malý dítě.

Asi třetí nebo čtvrtý den ráno se těžce ožralý a omámený Jednooký přestal sápat po Urghze a upadl na zem. Karlos s Blázem se nad ním sklonili a smáli se mu. Otec Fura byl ostatně taky našrot a nahý křepčil na stole.

„Děvky, děvky, kdyby tady kurva byly nějaký děvky. Aspoň jedna jediná děvka, kdyby se našla, kurva,“ mručel Pong a drtil velký krystal perníku, který přitáhl vyndaného Furu a málem celý tác rozsypal, když se snažil strčit do nosu dlouhé brčko.

„Ty vole, měli bysme jít konečně pohřbít Nejvyššího, ty vole, Blázne,“ mumlal Jednooký, když se mu konečně podařilo zvednout a znovu upadnout.

„Ty vole, to bysme měli, ale až trochu vystřízlivíme,“ poplácal ležícího Muska Blázen.

„Kakapitáne, ppřišla zpráva. Fflolotila jeje připřipravená,“ zjevil se zčistajasna Frank, který byl celou dobu zašitý u svých radiopřijímačů.

„Odpověz jim, že přiletíme jak nejdřív to bude možný, máme ještě povinnosti,“ odsekl Blázen a unaveně zapálil joint.

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ zsalutoval Frank a raději se rychle zdekoval, protože tyhle častý pijatiky nedával.

Přeskočíme kataklyzma a totální destrukci baru a vůbec celého hostince, kde Fura v alkoholovém deliriu naházel nábytek na jednu hromadu uprostřed místnosti a zapálil. Pařili dokud barák kompletně do základů nevyhořel a pak usoudili, že nastal čas jít na chvíli ulehnout, takže postupně odpadli na místech, kde zrovna byli.

Zhruba o dalších deset hodin se začaly trosky lidí probouzet a Otec Fura propadl depresi, když viděl následky svého nezřízeného chování, takže ho musel Pong uklidnit několika lajnami pervitinu a Blázen mu ubalil velkého jointa.

Urgha přinesla z lodního baru ranní pivní vyprošťováky a rozdala orosené lahváče zničeným kolegům.

Pan Jednooký vyexoval láhev, otřel ústa a sebral Furovi joint.

„Tak a můžu vyrazit. Kdo chce, může jít taky.“

„Já nikam nejdu,“ zamručel otec Fura a odešel uklízet bordel po pařbě.

Blázen se poradil s posádkou a rozhodli se, že půjde jen Kapitán, Pong a Kokot, zbytek zůstane odpočívat v místní pohodě. Lov divoké zvěře, ryb a ptactva či houbaření a zaplnění skladu potravin byl skvělý plán a Urgha se těšila, až si užije svých rybářských prutů.

Jednooký, Blázen, Pong a Kokot opustili spáleniště a vydali se do jeskynní márnice vyzvednout ostatky Jednookého.

„Nějak zezelenal,“ konstatoval Pong, když přenášeli tělo na zdobené pohřební máry podložené antigravitační plošinou.

„Posvátná plíseň, ale nechali jsme ho tu ležet trochu déle, tak trochu prorostl. Se nedá nic dělat, Kokote máš ho na starost, budeš tlačit,“ zamručel Jednooký na Pongovu jedovatou poznámku a zamířil do temného koutu jeskyně.

„Tak pojďte za mnou,“ ozvalo se ze tmy a Blázen s Pongem a Kokotem vyrazili za hlasem do tmy.

Prošli tmavou prudce lomenou chodbou a ocitli se v jiné, pochodněmi osvětlené, chodbě.

„Jo a dávejte pozor, kam šlapete,“ ozval se zepředu Jednooký.

„Proč?“ zeptal se Pong a došlápl na dlaždici, která se cvaknutím propadla.

„Čuráci, k zemi, říkal sem kurva dávejte pozor, kam šlapete,“ zakřičel Jednooký.

Pong srazil Blázna k zemi, když cosi zasvištělo vzduchem.

„Můj vůdce, jsou tady pasti,“ promluvil suše Kokot, kterému trčelo z hrudi několik šípů.

Pong s Blázmem zvedli hlavy a podívali se na něj.

„Si v pořádku?“ zeptal se Číňan.

„Jsem a co vy?“

„My sme taky v pohodě,“ postavil se Blázen, sebral ze země joint, který mu upadl a zapálil. Mezitím přišel Jednooký a hrozně se smál.

„Já sem vám to asi zapomněl říct, ale jsou tady jako v každý správný hrobce pasti proti vykradačům.“

„No to si nám neřek,“ huhlal Blázen.

„K čemu tady vůbec pasti sou? Vždyť tahle planeta je nedobytná.“

„Opatření poslední ochrany. No, kdyby všechno ostatní selhalo a vykradači se dostali až sem,“ vysvětloval Jednooký možný problém.

„Aha. Čekají nás ještě nějaký?“ zeptal se Kokot.

„Já nevím, záleží podle toho jak to tady Otec Fura od mé poslední návštěvy změnil. On se v tom systému furt hrabe a něco mění. Nějak musí zabíjet čas.“

„Dal ti mapu?“ optal se Blázen a kouřil joint.

„Nedal, on si stejně nepamatuje, co všechno změnil,“ smál se Jednooký.

„Aha, takže adrenalin,“ konstatoval s úsměvem Pong.

„Jenom malej, já to tady dobře znám, projdeme horou a na druhý straně uložíme Nejvyššího představeného k věčnému spánku po boku předků. Pokračujmež v cestě a Kokote, opatrně s těmi nosítky.“

Chodbou došli do umělé jeskyně, zastavili před velkými kamennými dveřmi s vytesanými symboly a postavami v různých erotických pozicích.

„Kde je našpuleno, tam je dovoleno,“ přečetl Jednooký text visící na kamenné klice.

„Co to je za píčovinu?“ zamyslel se Pong. Přemýšleli všichni, ale situaci zachránil až Kokot, který pronesl důležitou větu.

„Pongu, možná to až tak píčovina není, podívej se pořádně na ty reliéfy.“

„Přesně tak, zasraná hádanka otce Fury,“ zamručel Jednooký.

Krátká pauza byla přerušena hlomozem, když se všichni nahrnuli ke dveřím, aby pořádně prostudovali výjevy.

„Ty vole, to je slušnej bordel,“ smál se Blázen.

„Otec Fura byl vždycky prasák, ale tady pod klikou, kde bejvá klíčová dírka, je naprosto zcela jiná díra,“ ukázal Jednooký na vyzývavý výjev vyšpulené prdele s odhalenou štěrbinou lásky.

„No to je hustý, ty vole,“ prohlížel zvědavě Pong výtvar a rovnou strčil prst do otvoru.

„Jako živej,“ zasmál se a vykonal prstem několik erotických pohybů sem a tam.

Opět se ozvalo známé cvaknutí, Pong se lekl a strhl Blázna k zemi. Celkem zbytečná akce, protože dveře se zachvěly a ze spáry mezi kamennými futry vypadl jemný prach.

Kokot hmátl po klice, stlačil ji a se skřípotem otevřel.

„Můj vůdce, tady dlouho nikdo nebyl,“ řekl Kokot, když dveře otevřel a z chodby se vyvalil zatuchlý vzduch, ve kterém se zahýbaly obrovské pavučiny.

„Šéfe, to bude něco pro mě,“ zajásal Pong a vytáhl oba meče.

„Vypadá to, že pěkně povyrostli,“ sehnul se Jednooký k zemi a zvedl velkou svlečenou kůži sklípkana velikosti dospělého jelena.

„To bude maso, vypadá jedovatě,“ smál se Pong, vyrazil do chodby a začal prosekávat pavučiny.

„Jsou jedovatý,“ řekl potichu Jednooký.

„A hodně,“ dodal po chvíli.

Baterka položená na márách svítila Pongovi pod ruce na práci a Jednooký s Bláznem se ukrývali za Kokotem, který tlačil antigravitační plošinu s mrtvým Nejvyšším.

Kdesi před sebou uslyšeli hodně divný zvuk. Pong naslouchal a pak promluvil.

„Připravte se, pavoučci jsou tady.“

Ozvalo se syčení a z pavučiny vyběhl pavouk. Pong zatančil, odsekl mu kusadla, nohy a nakonec proklál chlupek tělo mečem. Pavoučí vnitřnosti se vyvalily ven, ale nebyl čas je zkoumat, protože z chodby se ozýval zvuk přibližujících se dalších pavouků.

Pong uhýbal smrtícím klepetům, odsekával zadečky vystřelující vlákna, kterými se ho pavouci pokoušeli obalit.

Boj trval delší dobu a Blázen s Jednookým začínali být netrpěliví. Padlo několik jointů, začala kolovat láhev, když se Kapitán udeřil do čela a podíval se na hodinky.

„Pongu, baví tě to ještě?“ zeptal se.

„Šéfe, proč se ptáte? Mě vždycky bavilo chránit vás před nebezpečím,“ zakřičel Pong.

„Jasný, ale tvrdneme tady pěkně dlouho a nikam sme se nepohnuli,“ oponoval Blázen.

„No a máte Šéfe nějaký nápad?“

„Mám, použiju plamenomet v hodinkách.“

„Šéfe? Jakej plamenomet?“

„V hodinkách mám plamenomet, můžu ho použít.“

„Kurva, v těch malejch hodinkách je plamenomet??“ podivil se Pong.

„Jasně, dvě minuty smrtícího žáru,“ dodal Kokot a podíval se na Blázna.

„Můj vůdce, konec keců, vypalte ty svině z nory.“

Blázen nastavil hodinky, rozkázal Pongovi, aby se mu schoval za záda, namířil ruku do chodby a zmáčkl tlačítko. Z hodinek vystříkl proud jakési látky, která se rychle vzňala a spalovala vše na čem ulpěla. Kapitán pomalu postupovat dopředu a propaloval se chodbou jako plynový hořák ocelí.

Kokotem slíbené dvě minuty ohně vykonaly své, chodba byla dočista vypálená a na zemi doutnaly zbytky pavoučích těl. Smuteční průvod se vydal kupředu a překračoval hromádky popela. Docela se jim hodilo, že v hodinkách je i baterka, kterou si solidně posvítili na cestu. Pavouci zmizeli a ve světle si všimli, že sem tam leží na zemi lidská kostra.

„Vždyť si říkal, že sem nikdo nepronikne,“ zeptal se Pong.

„To budou asi pozůstatky předchozích pohřebních hostů. Podle zbytků oblečení soudím, že pár stovek letu tu už leží. Nikdy jsem si jich dřív nevšiml, jsou dávno mrtví,“ odpověděl Jednooký.

Zastavili před propastí z níž trčely kamenné sloupy.

„No, tady bychom měli přeskákat po sloupech, ale problém je, že některý se propadají a nás je málo, abychom zjistili, který přesně to jsou,“ řekl suše Jednooký a sebral Bláznovi brko.

„Co teda budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Nic, máme antigravitační plošinu. Nasedneme k Nejvyššímu a svezeme se s ním přes propast,“ odpověděl Jednooký a vrátil joint Bláznovi.

Nasedli k představenému tak, aby se nepřevážili, Kokot se nohou odrazil a ladně přepluli nad trhlinou v zemi na druhou stranu, kde sesedli na kamennou plošinu. Jednooký zkontroloval představeného, upravil mu košili a šel k panelu s opět netradičně kamennou deskou. Sfoukl prach a stiskl několik symbolů.

„Já jen doufám, že se tomu bláznovi Furovi nepodařilo změnit heslo, protože to je jediná věc, kterou nezná a neví, co je dál. Sem by už přístup mít neměl.“

Opět se ozvalo skřípání, znovu odpadl prach ze spár a deska zakrývající otvor ve stěně se odsunula.

„Ty vole, to se mi ulevilo,“ řekl s úlevou v hlase Jednooký, napil se z láhve a opět sebral Bláznovi joint.

„Dávejte bacha na padací pasti, šlapejte kam šlapu já a všechno bude v pohodě,“ řekl ještě.

„Hm a nemůžeme se ještě jednou svést s představeným?“ zeptal se Blázen, který zapálil preventivně předpřipraveného jointa.

„No,“ zamyslel se Jednooký, „vlastně bysme mohli.“

„Sorry, Nejvyšší, ale usnadníme si život,“ řekl Jednooký, vzal zase Bláznovi joint z ruky a usadil se u hlavy mrtvého. Ostatní se přidali a Kokot odrážením od míst ve stěně, která mu určil Jednooký, s plošinou proklouzl poslední chodbou, ve které bylo děsivé množství otvorů s připravenými šipkami.

„Všechny jsou otrávený, stačí škrábnutí a kaput,“ naznačil pravou rukou podříznutí krku Jednooký a usmál se.

Louče se rozsvěcely a zhasínaly jak proplouvali chodbou. Spatřili několik mrtvých těl pavouků, ze kterých trčely otrávené šipky, pokuřovali jointy a popíjeli lahváče.

„Šéfe, před náma je světlo!“ ukázal mečem vpřed Pong.

„Už tam budem?“ otočil se Blázen k Jednookému.

„Šambala, město bohů,“ opáčil Jednooký.

„Cože?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, mytické království, kde žili Tibetští bohové,“ nahlédl Kokot do svých databází.

„Ne tak úplně bohové, vyšší bytosti, které již dávno zmizely v propadlišti dějin a zůstalo po nich akorát toto město, které dnes slouží jen mrtvým,“ zasnul se Jednooký a plošina narazila do schodů.

Slezli na zem a rozhlédli se. Byli ve velké jeskyni, jejímž prostředkem vedla dlážděná cesta zdobená sochami podivných modrých bytostí s choboty, desítkami rukou, psími hlavami a podobně.

„Ti tu jsou odjakživa,“ mávl rukou Jednooký a pokračoval v cestě za slunečním svitem.

Ocitli se na velké travnaté plošině uprostřed hory, ze které vedla úzká klikatá stezka dolů do údolí, ve kterém bylo veliké město se stříbrnými střechami s velkým chrámem uprostřed.

„Ty vole, to musíme sejít dolů?“ zeptal se znechuceně Blázen.

„Musíme,“ odpověděl Jednooký.

„A nemohli bysme si potřetí usnadnit cestu?“ zamyslel se lišácky nahlas Kapitán a podal Jednookému joint.

„Hm, ty vole, co mám dělat?“ přemýšlel Jednooký.

„Nic, nasedáme a klesáme. Kokote, zvládne to ta antigravitační deska, ne?“ zasmál se Pong, jemuž v těle stále obíhal adrenalin.

„Jasně, že jo,“ odpověděl Kokot a připravil plošinu k pomalému klesání.

Kdyby šlo o film a nebo divadelní představení, přišla by nyní velkolepá scéna plachtění protigravitační plošiny s mrtvým tělem a sedícími cestujícími, sestupující do zeleného údolí prosvětleného sluncem, které ze stříbrných střech házelo prasátka po okolních horách.

„Kurva pěkněj výhled,“ konstatoval Blázen a opravdu si vychutnával scenérii, která se mu naskýkala před očima.

Přistáli mezi domy na zeleném trávníku a teprve nyní si všimli, že se nachází v typickém asijském městě s úzkými uličkami, páchnoucí vařenou rýží a zcela opuštěném.

„Ty vole,“ divil se Pong a musel nalajnovat na nejbližším okenním parapetu několik lajn methamfetaminu.

„Dlouho sem tady nebyl, tak sem snad nezapomněl cestu,“ prohlásil Jednooký, chvíli se rozhlížel kolem dokola a pak ukázal rukou do jedné uličky.

„Tudy.“

Procházeli uličkami, hodně temnými uličkami, které se neustále zužovaly, až se museli protahovat jeden za druhým.

„Ty vole, kdo tohleto vymyslel,“ mručel Blázen a držel v některých místech ruku s jointem nad hlavou, aby se protáhl.

Každopádně někam dotlačili antigravitační katafalk, protože pan Jednooký zastavil u dveří opravdu starého a oprýskaného bistra s okny tak špinavými, že ven prosvítalo jenom blikavé světlo plynové lampy.

„Tak sme tady,“ řekl Jednooký a vstoupil dovnitř.

Ocitli se v opravdu malém bistro se dvěma stolky, několika židlemi, malým pultem a jednoduchou obrázkovou nabídkou M1 až M5. Polévka, rýže, nudle, zelenina a překvapení veselého skákajícího trpasličího kuchaře.

„Kde to sme?“ zeptal se Pong.

„Počkej, dozvíš se to. Kokote, dej prosímtě Nejvyššího támhle k jukeboxu,“ odpověděl Jednooký a cinkl zvonkem na pultě.

Nastala tradiční pauza, než se zpoza závěsu zjevila kovová postava připomínající ženu v asijském oblečení.

„Co byste rádi, drazí hosté?“ zeptala se.

„M6,“ odpověděl pan Jednooký.

„M6 povídáte,“ zamyslela se žena.

„Ano,“ potvrdil Jednooký.

„M7, ale nemáme,“ řekla žena.

„Nechci M7, chci M6 a už nezdržuj,“ řekl zase Jednooký.

„Jednooký, sám dobře víš, že musíme tímhle ověřovacím protokolem projít. Známe se dlouho, ale dneska jsi tady oficiálně.“

„Dáš nám najíst a napít? Máme za sebou dlouhou cestu a před tím sme trochu pařili,“ zeptal se Jednooký.

„Jasně, s otcem Furou a chcete mluvit s Stephenem před jídlem nebo až po jídle?“ zeptala se kovová žena.

„Po jídle, ne?“ podíval se Jednooký po ostatních. „Na androidku dobře vaří.“

„Já sem si říkal, že jsem potkal velmi zvláštní členku mého druhu,“ promnul Kokot svůj knírek a vytáhl z kapsy kolínskou.

„Nás chceš otrávit?“ zamával si Pong rukou před obličejem.

Pojedli výbornou polévku s výbornou smaženou rýží se smaženými sladkokyselými nudlemi v pálivé omáčce. Zapili vše rýžovým vínem a dorazili se rýžovou kořalkou, jointy a lajnami.

„Stephen vás již očekává,“ řekla během odnášení nádobí androidka.

„Fajn, pojďme. Dohlédneš na Nejvyššího?“ zeptal se Jednooký.

„Není problém, bude jako v bavlnce. Stejně je jeho tělo již na konci své fyzické pouti,“ odpověděla.

„Tak pojďte za mnou,“ zvedl se Jednooký a šel k závěsu za pultem.

Minuli kuchyni a vyšlápli po úzkém schodišti, které o pár metrů výše končilo před dřevěnými dveřmi. Jednooký zaklepal a umělý hlas povolil vstup.

„Stephene...“ začal Jednooký.

„Jednooký, ty šmejde jeden, dlouho sme se neviděli,“ odpověděl kovový hlas muže sedícího v invalidním vozíku u malého okna v malém pokoji s malým krbem, malou postelí, malým stolkem a malou židlí. Bylo to velmi natěsno, ale vešli se nakonec všichni.

„To je Stephen, správce místního pohřebiště,“ představil muže na vozíku Jednooký.

„Máte někdo z vás perník? Po letech se zase dostanu ven a rád bych byl vyjetej jako kráva,“ vymrkal na komunikátoru kovovým hlasem Stephen.

„Cože kurva...? No mám,“ udivil se trochu Pong.

„Výborně, fakt výborně,“ jásal kovový hlas a bylo vidět, že má skutečně radost.

„Pane, jestli se můžu blbě na něco zeptat, ale vy jste ten Stephen...?“ vstoupil opatrně do rozhovoru Kokot.

„Tys jim nic neřekl?“ otočil svoji pozornost Stephen k Jednookému.

„No, chtěl jsem je trochu překvapit,“ špitl Jednooký.

„Jasný, šikmookej mi udělá pár lajn a já jim všechno stručně povím, než půjdeme do chrámu smrti uložit ostatky Nejvyššího a provést nutné rituály. Jednookej, na tohle není nikdo nikdy předem připravenej. Já už to uvidím po několikátý, ale tebe to bude bolet,“ řekl Stephen s vážností v kovovém hlasu.

„Co bude bolet?“ zeptal se Blázen a podal Stephenovi joint, který androidka vzala a vložila mu do úst.

„Uvidíte, taky vám o tom určitě neřekl,“ zasmál se vozíčkář.

„To neřekl,“ odpověděl Blázen.

„A určitě vám taky neřekl, že když se rituál nepovede, tak zemřete v krutých bolestech? Nebo řekl?“

Pong se zarazil, Kokot se zarazil a Bláznovi málem vypadl joint z ruky.

„Haha, měli byste se vidět, debilové. Kecal sem,“ zasmál se kovový hlas, ale nikdo další už ne.

„Jednookej...?“ podíval se Blázen.

„Hm... Všechno půjde podle plánu, v pohodě,“ odpověděl Jednooký s takovým divným výrazem v obličejí.

„Aha,“ řekl Blázen, ale nebyl si vnitřně jistý, jestli si z něj dělají prdel nebo nikoliv.

Krátké ticho přerušil Stephen, který se rozhodl povyprávět svůj příběh, jenž ale pro tento příběh není důležitým, protože popisovat několik set let nudy a občasného styku s mimozemšťany by byla ztráta času a nebo aspoň dalších pěti set stránek. Takže tuto část přeskočíme a přejdeme rovnou k odchodu do chrámu smrti.

„Můj vůdce, ty vole, skutečně to je ten Stephen,“ s jistým nadšením v očích řekl Kokot Bláznovi, když s funěním snesli vozík se Stephenem z pokoje do přízemí.

„Prosímte, piču víme, kolik jich ve vesmíru ještě je. Není to poslední Stephen, kterýho ještě potkáme. Vsaď se ty vole,“ odpověděl Blázen, potáhl z jointu a rozhlížel se po opuštěných ulicích.

Stephen na vozíku je dovedl doprostřed města před chrám se stříbrnou střechou, který viděli z hory, přiložil ruku k čtečce otisků a černé dveře se s rachotem otevřely.

„Už je to dlouho, kdy jsem tu byl naposledy. Pár Nejvyšších sem už pohřbil a provedl rituál přenosu,“ řekl Stephen přes své mrkací mluvítka.

„Musíme chvíli počkat, než se vyvětrá zatuchlina.“

Blázen okamžitě pochopil a začal motat joint. Pong vytáhl své narkonáciní a nenechal se příliš pobízet.

Vypilo se pár láhví, než Stephen usoudil, že je bezpečné vstoupit. Zapalovačem zapálil malý knot čouhající z nádoby podobné křtitelnici a za malou chvíli se oheň po připravených trasách rozšířil po sloupech a podpěrách kopule a s efektem rozžal velká světla, která osvětlila celý chrám.

Příchozí si ihned všimli, že přesně uprostřed jsou dva stoly spojené přístrojem a po stěnách visí přivázání k sloupům mumifikovaní Nejvyšší představení.

Stephen se svým kolečkem zamířil rovnou ku stolům, následován Kokotem s antigravitační plošinou. Pomohl umístit tělo na jeden ze stolů a na druhý si lehl Jednooký.

„Co to kurva má bejt?“ zeptal se Blázen.

„Rituál přenosu paměti předchozích Nejvyšších. Stanu se novým Nejvyšším,“ odpověděl Jednooký, jehož hlavu pokryla kovová čepice s vyvedeným tlustým kabelem.

„Ty vole, vždyť ten chlap je pár tejdnu mrtvej, co bys chtěl přenášet?“ podivil se Blázen, který zcela neuctivě kouřil joint.

„Z paměťových záloh, každý Nejvyšší má povinnost zálohovat svoje vědomí a odesílat data pravidelně sem do databanky. Udělal to Stephene, že jo?“ otočil se Jednooký k vozíčkáři.

„Ehhh, nebyl zrovna důsledný, ale mám takovej divnej pocit, že asi tušil, co se stane a odeslal zálohu pár hodin před tím než zemřel.“

„Tak můžeme spustit rituál přenosu?“ zeptal se Jednooký.

„Myslím, že jo,“ odpověděl Stephen a spustil stroj.

Dráty zajiskřily, celá konstrukce ze začala chvět a Stephenovy prsty rejdivy po klávesnici přenašeče vědomí. Jednookému pouta bránila v křečovitých pohybech a z úst mu vytékala bílá pěna.

„Šéfe, nevypadá, že by to dal,“ promluvil Pong, který celý proces s napětím sledoval.

„Kdo ví, snad vědí co dělají,“ odpověděl Blázen.

„Občas se to nepovede a musí se najít nový kandidát. Jednooký si jako náhradníka vybral Blázna,“ ozval se Stephen.

„Cože?“ málem zase vypadl joint údivem Bláznovi z ruky.

„On ti to nepověděl, že?“ zasmál se Stephen.

„Ne, to teda ne, von je samý překvapení,“ zamručel Blázen a v duchu se modlil, aby ho tento osud minul.

„Všechno bude v pořádku,“ dodal Stephen a obrátil svoji pozornost k počítači.

Celá operace probíhala ještě asi dalších půl hodiny, během které Pong sehnal stolec, pár židlí a Stephen pustil rituální chrámové chóry, až se celá stavba otřásala a spirit stříkal do okolí.

„Hotovo,“ ohlásil Stephen, když byl přenos ukončen a podíval se na Ponga.

„Připrav mi krystal, nadrtím ho Jednookýmu do kapačky, aby se rychleji probral.“

„Jasný,“ odpověděl Pong a připravil směs, kterou nasypali Jednookému do výživy.

Jednooký se přestal třást a zanedlouho otevřel oči.

„Mami, tati, kde to jsme?“ zeptal.

„Synáčku, v nemocnici, měl jsi úraz hlavy,“ odpověděl Pong. Jednooký se na něj díval a mlčel.

„Pongu, si to ty?“ zeptal se opatrně.

„Synáčku, s někým si mě pleteš. Já jsem tvoje máma,“ řekl Pong.
„Mami, to nemůžeš být ty, vždyť jsi dávno mrtvá. Nehraj to na mě, ty jeden zkurvysynu,“ rozesmál se Jednooký a pouta vězníci jeho tělo se uvolnila.
„Sem dostal na probuzení slušnou dávku, žejo? Blázne, podej mi joint, ať se trochu uklidním. Mám v hlavě spoustu nových informací. Dnešním dnem jsem se stal Nejvyšším představeným všech Musků. Poklekněte, bídní červi.“
Stephen, Blázen, Kokot a Pong se po sobě podívali a netušili co mají dělat.
„Vy volové, to byl jen fór, kdybyste se viděli,“ rozesmál se Jednooký a vzal Bláznovi z ruky joint.
„Už zase,“ odplivl si Pong a napil z lahvičky, který stál na stole.
„Blahopřeju ti k jmenování, ale co budeme teď dělat?“ zeptal se Kapitán a balil nový brko.
„Musíme se vrátit zpět k naší flotile a pokračovat konečně podle plánu,“ řekl Jednooký.
„Ale nejdřív oslavíme moji novou funkci. Stephene, co bys řekl na malý výlet?“ zeptal se.

Madam Kawasaki všechny hrozně ráda viděla a přichystala takové uvítání, že si o něm ještě velmi dlouho okolní vesmír povídal. Celý týden trvající akce s nekonečným otevřeným konzumním lístkem pro všechny zvané i nezvané byla natolik výjimečná, že se o ní dozvěděl i samotný Matkopíchač, který vystříkl vztekem.

„Tuhle šanci sme prosráli, zmrdi zasraní, skončeme to s nimi projednou,“ zvolal temným hlasem a udeřil rukou do kamenného stolu tak, až sklenky nadskočily a kapuce sedících zavlnily.
„Už to nebude dlouho trvat, ó mocný Matkopíchači,“ pozvedl Ničitel číši nad hlavu.

Kdesi v jednom koutě vesmíru se Kapka vynořila z červí díry.

„Vítáme vás, Nejvyšší představený. Ty vole, Jednooký, zpráva o tvém povýšení nás dostihla velmi brzo. Těšíme se, až tuto velkou událost pořádně oslavíme. Zaslechli jsme cosi o tom, co se dělo u madam Kawasaki,“ ozval se z reproduktoru hlas velitele jedné z lodí Musků.
„Trochu jsme se zdrželi, omlouváme se za to. Jsme všichni?“ zeptal se Jednooký.
„Ještě čekáme posledních několik lodí a pak můžeme vyrazit vsťříc slavnému vítězství,“ odpověděl hlas v reproduktoru.
„Fajn, tak dorážte na palubu Kapky, vypijeme pár skleniček,“ řekl Jednooký a ukončil komunikaci.

Do několika dnů se objevili poslední lodě a poté, co opilí bojovníci rozstříleli několik okolních asteroidů, Kapitán Blázen rozhodl ukončit celou sešlost a rozkázal vydat se vsťříc nebezpečí.

„Kokote, Pongu, plán znáte, rozkazy máte, spust'te to, kurva,“ řekl Blázen ze svého velitelského křesla a balil joint.

Kapka přeletěla do čela flotily, Blázen se postavil před kameru a zapálil brko.

„Kokote, spust' přenos do všech lodí. Chci něco říci.“

„Můj vůdce, na váš rozkaz,“ odpověděl Kokot a vyslal signál ostatním lodím.

„Můžu, jo?“

„Můj vůdce, můžete,“ řekl Kokot.

„Asi mě všichni znáte,“ začal Blázen svůj projev.

„Všichni berete moje drogy, většina z vás s nima obchoduje a děláme spolu dobrou byznys. Vy máte naše fety, my máme vaše zbraně, chlast a děvky. Tady můj generál Pong, by mohl vyprávět, kdyby dostal prostor,“ pokračoval.

„Šéfe, já sem generál?“

„Jo, dočasně, než vyhraje tuhle válku,“ odpověděl Blázen a nenechal se zastavit.

„Nyní míříme do velké bitvy, kde se zbavíme zmrdu z Temného kolegia, protože sou to svině zasraný. Kurva.“

Z reproduktorů se ozvalo oslavné jásání, proběhly nějaké oslavné výstřely, jejichž střely jakžtakž minuly lodě a explodovaly v bezpečné vzdálenosti.

Kapka zapnula hyperprostorový pohon a zmizela. Postupně tak učinili další lodě a celá flotila postupně vyšuměla ve světelných záblescích.

„Ničiteli světů, jsi připraven splnit úkol a zničit Bláznovu flotilu?“ temně hovořil k Ničiteli Matkopíchač.

„Ó mocný, jsem, ale jste si jistý, že Blázen bude takový debil a zaútočí přímo?“ opovážil se zeptat shrbený Ničitel.

„Ničiteli, jsem si jistý, že něco chystá, ale my se musíme tvářit, jakože nic netušíme a myslíme si, že je debil. Chápeš?“ vysvětlil Matkopíchač temných hlasem.

„Ó mocný, chápu, ale co když Blázen počítá i s touto variantou?“ zeptal se ještě jednou Ničitel a z tónu hlasu bylo poznat, že si při pokládání otázky nebyl jist, jestli ji má vůbec předložit.

„Ničiteli, ty nicotný malý zmrde, prostě uděláš jak poručím a je mi úplně jasný, že s tebou Blázen vyjebá a objeví se tady. A teď pal do piče a udělej co máš udělat,“ zahučel velmi temně Matkopíchač a vypnul přenos.

„Ničiteli, my zdechneme?“ zeptal se operátor stojící nedaleko Ničitele.

„Cože?“ zamručel temně Ničitel, vytáhl malou zbraň a nechal operátora paprskem vypařit. Nastalo ticho.

„Ještě někdo si myslí, že zdechneme?“ zeptal se Ničitel velmi temným a zlým hlasem, rozhlížel se po své posádce a hledal jakékoliv známky čehokoliv, co by mohl označit za nesouhlas. Nikdo nehnul ani brvou, ani kapka nestekla po obličejích, žádný tlukot srdce nebyl slyšet, prostě ani v hrobě není takový ticho, jako nastalo na můstku Ničitele světů.

„Fajn, kretění. Teď nastavte kurz a řekněte ostatní lodím, kde si počkáme na ty zmrdy,“ řekl Ničitel a šel usednout do svého velitelského křesla.

Ničitel světů a jeho loďstvo se vynořilo na okraji solárního systému.

„Jsme tu první, budeme čekat a mezitím připravím uvítání. Miny, automatická děla a jiné válečné vychytávky. Dobít záložní zdroje a letectvo se připraví na boj muže proti muži,“ vydal Ničitel světů stručný rozkaz. Jeho flotila se začala přeskupovat a jednotky v okolním vesmíru rozmísťovaly zákeřné pasti.

„Ničiteli, něco máme,“ ozvala se obsluha radaru.

Kapka se vynořila z hyperprostoru a za ní vyskakovaly další lodě. Během této akce došlo k několika srážkám, které měly za důsledek zničení zanedbatelně malého množství plavidel.

„Šéfe, pár debilů se srazilo,“ hlásil Pong ze svého křesla.

„Můj vůdce, minimální ztráty. Myslím, že nás jejich radary zaregistrovaly. Není jich málo a sílu vyzbrojení zjistím, až se víc přiblížíme. Máme pokračovat podle plánu?“ řekl Kokot.

„Pokračujte, tahle oběť nesmí přijít vniveč,“ souhlasil Blázen .

Kokot zapnul podsvětelný pohon a začal se přibližovat k Ničitelově flotile.

„Šéfe, značně nás přecíslovují a jejich útočná síla je několikanásobně vyšší než naší flotily.“

„Pongu, počítáš i naše atomovky?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe nepočítám,“ odpověděl s úsměvem Pong.

„Fajn, takže jim vyšleme pozdrav, přesně jak jsme se domluvili,“ pokračoval Kapitán a kouřil joint.

„Šéfe, všechny?“

„Všechny podle plánu,“ potvrdil Blázen.

„Šéfe, rozumím,“ odpověděl Pong, rozhlédl se a než stačil stisknout tlačítko, Kokot jej zastavil.

„Počkej, jsou všichni v bezpečné vzdálenosti?“

„Jo, sou, to vidím na monitoru, ne?“ řekl Pong, jemuž byl z hlasu cítit tón rozmrzelého člověka, kterého vyrušili během masturbace zrovna v nejlepším.

„Dobře, tak už je odpal,“ řekl Blázen. Pong stiskl tlačítko a z Kapky vylétlo několik desítek rychlých raket nesoucích atomové hlavice.

„Šéfe, já sem zvědavej jakou práci ‚radiácci‘ od zombíků odvedou,“ řekl polohlasem Pong, aby nerušil ticho, které ovládlo velitelský můstek. Kapitán kouřil, Karlos upíjel z láhve absintu, Jednooký drtil Karlosův kokain, Pong drtil perník a Kokot se věnoval všemu ostatnímu.

Rakety letěly přesně dle Kokotova zadání, který trajektorie ještě vzdáleně korigoval, aby se vyhnuly obranným střelám vypuštěných z Ničitelových lodí.

Většině z nich se podařilo proletět obranou sítí a explodovat v zadaných místech. Gigantická exploze zastínila výhled na hvězdy a celá Bláznova flotila si užívala výhled na radioaktivní výheň, ve které se tavily Ničitelovy lodě, jejichž štíty nedokázaly odolat síle výbuchů. Nemrtví odvedli skvělý kus práce.

Po nějaké době začaly docházet látky, které by podporovaly hoření, výhled se vyjasnil a odhalil pěknou spoušť. Kokot zapnul senzory a prozkoumával bitevní pole.

„Můj vůdce, slušný masakr, zůstala třetina a ta je ještě poškozená,“ oznámil Kokot.

„Výborně, síly jsou tedy vyrovnané, můžeme vyrazit je dobít,“ řekl Blázen a zapnul mikrofon. Reprodukory zašuměly a ozvaly se výkřiky oslavující bezvadnou podívanou. Kapitán uklidnil posádky lodí.

„Právě jste viděli ukázkou našich možností a nyní jsou naše síly vyrovnané. Přejděte do útoku vším, co máte k dispozici. Vítězství bude naše!!!“

Odpovědí byl mohutný jásot a opět několik oslavných výstřelů směrem k nepříteli. Tentokrát bez škod na vlastních lodích. Blázen vypnul radio a podíval se po osazenstvu můstku, kde přibyl Jednooký.

„Teď přichází naše část plánu. Jsem si vědom našeho ne úplně čestného jednání, ale jinak to nepůjde. Nyní Kapitáne Blázne veď své vojsko do boje,“ oznámil všem a sebral Karlosovi láhev absintu z ruky.

Flotila se vydala vstříc Ničitelovým lodím a jakmile se dostaly vzájemně na dostřel, tak započala řež, která měla prověřit sílu zbraní a odolnost štítů. V podstatě nastal chaos, ve kterém všichni stříleli na všechny.

Kokot zavedl Kapku směrem, kterým senzory detekovaly Ničitelovu velitelskou loď.

„Pongu, snaž se sestřelit všechno, co se k nám přiblíží a já se pokusím dostat jak nejbliž to půjde,“ mluvil Kokot s Pongem a ještě se otočil k Bláznovi.

„Můj vůdce, bude to jízda, držte se.“

Kapka kličkovala mezi střelami a přibližovala se k Ničitelově lodi.

„Pongu, buď připraven vyslat subprostorové miny jakmile se přiblížíme na dosah. Je ti to jasný?“ zeptal se Kokot pro ujištění, jestli si Pong pamatuje plán.

„Jasný, plecháči! Vyjebem s nima!“ zahulákal Pong a nepřestával se soustředit na obranu lodi.

Bitva stále zuřila a v bitevním perimetru postupně přibývalo zničených nebo těžce poškozených kosmických plavidel.

„Co mají ti buzeranti v plánu, do píče!? Rozumí tomu někdo?“ Ničitel povstal ze svého křesla a pozoroval přibližující Kapku, která se prozatím úspěšně vyhýbala zásahům.

„Ničiteli nevíme, vypadá to na sebevražedný útok, jejich jádro jede na plný výkon a zbraně mají nabitě,“ odpověděl jeden z operátorů.

„Jaké jsou šance, že nás poškodí?“ zeptal se temným hlasem Ničitel.

„Podle toho čím zaútočí. Vlastně vůbec nevíme, čím je Muskové vyzbrojili,“ řekl další operátor.

„To ste se posrali nebo co? To to nikdo dřív nevěděl?“ zaburácel Ničitel temně.

„My sme mysleli, že to víte,“ opatrně odpověděl jeden z operátorů.

„To si děláte prdel! Všechnu energii do štítů a veškerou palbou soustředit pouze na ty zmrdy!“ zařval Ničitel, až se temně rozkašlal.

Posádka ho poslechla a provedla rozkazy.

„Pongu, tvůj čas za malou chvíli přijde. Už jim došlo, že něco chystáme,“ řekl Kokot a veškerý svůj výpočetní výkon věnoval řízení a uhýbání střelám.

„Štítů nám dlouho nevydrží, převádím nepotřebnou energii,“ hlásil Karlos.

„Asi budeš muset vypnout v některých částech lodi podporu života, jinak se nám nepodaří dostat z dosahu výbuchu,“ dodal suše Kokot.

„Všichni na palubě se dostaví na velitelský můstek, vyhlašuji poplach,“ spustil lodní sirénu Kapitán Blázen a nepřestával kouřit brko.

Siréna řvala, z přístrojů vylétávaly jiskry a kouř, vše se otřásalo.

„Pongu, připrav se,“ promluvil klidným hlasem Kokot.

„Jsem připraven za, tři, dva, jedna ...,“ odpověděl Pong a vypustil subatomární miny, které neomylně podle programu zaměřily k silovému poli Ničitelovy lodě, přísály se a zmizely v malém záblesku.

„Máme maximálně dvě minuty vypadnout z dosahu exploze, všechnu energii do motorů a zadních štítů,“ okamžitě plnil Kokot rozkazy, jež v podstatě vydával sám sobě, protože nikdo nebyl schopen požadovaných rychlých reakcí.

Nikdo nad tím ani nepřemýšlel, Blázen kouřil joint, Karlos sledoval motory a stav generátoru energie.

Ničitelova loď páčila vším možným za unikající Kapkou, která mířila k poli asteroidů.

„Nesmí nám uniknout! Střílejte!“ křičel temným hlasem Ničitel a jeho loď vyslala dávku raket, které vybuchly za Kapkou.

„Ještě jednou!“ zvolal podruhé.

„Ničiteli, máme problém. Subatomární miny se nám přísály na trup! Jsme v prdeli!“ zakřičel jeden z operátorů.

„Jaktože se jim podařilo projít naším štítem?“ zaburácel Ničitel, kterému došlo, že právě teď přišel jeho konec.

„Ničiteli, to už je jedno, miny se aktivovaly a otevírají subprostorovou trhlinu. Tohle bude hodně vošlivý,“ zakřičel další operátor a všichni ztuhli hrůzou. Jejich kosmoplán začal velmi brzo skřípat a prohýbat se. Ničitel temně zařval a poslední záblesk reality, který spatřil byl, jak Bláznova Kapka mizí za asteroidem. Pak se objevil výbuch.

Subprostorová trhlinka pohltila Ničitelovu loď a vše v blízkém dosahu. Jakmile si bojující strany uvědomily, že jejich vůdce jsou zničeni, stáhly se a vyčkávaly, než zpracují informace ze senzorů a zpracují data, které získali těsně před explozemi.

Velitelé lodí Bláznovy flotily dobře viděli zmatek a poslední minuty na velitelském můstku Kapky.

„Kapitáne, máme trhlinku na pravém lodním boku, probíhá prudká dekomprese,“ křičel Karlos.

„Kokote, udělej s tím něco!“ křičel zase Blázen na Ponga a pevně se držel velitelského křesla, aby nevypadl a neztratil joint, jak to s ním házelo.

„Můj vůdce, všechno se podělalo, poslední exploze poškodily rozvody energie a trup má značná integrální poškození,“ řekl klidně Kokot.

„To říkáš jen tak? Klidně a bez emocí? Vždyť tu všichni zdechneme!“ vykřikl Jack, který by radši byl ve strojně staré dobré ponorky.

„Šéfe, zbraňový systémy nefungují, jsme totálně beze zbraní a úplně v prdeli,“ byl slyšet Pongův hlas.

„Můj vůdce, spustila se autodestrukce,“ oznámil Kokot.

„Cože kurva?“ řekli skoro společně.

„Důsledek masivního poškození, pravděpodobně nějaká pojistka v systému, aby loď nepadla do špatných rukou. Co já vím? Tenhle kód vidím poprvé v životě. Můj vůdce, bylo mi ctí s vámi spolupracovat,“ řekl Kokot, postavil se a zsalutoval.

Nebyl jediný a v posledních záběrech, které Kapka vyslala, byla Bláznova salutující posádka.

„Vážení, co říkají výsledky průzkumu místa exploze?“ zeptal se jeden z velitelů u stolu v poradní místnosti jedné z lodí.

„Data hovoří jasně, exploze pohonné jednotky. Nenašli jsme stopy, že by někdo přežil,“ odpověděl další.

„Co budeme dělat?“ padla jiná otázka.

„Ničitel je mrtvej, Blázen je mrtvej, další boj je celkem zbytečnej. Navrhoval bych otočit flotilu a vrátit domů,“ byla první reakce, která celkem dopadla na úrodnou půdu, takže po krátkém mlčení všichni usoudili, že nic lepšího nevymyslí.

Neuběhla ani hodina od smrtících explozí, válečné bojiště bylo opuštěno a zůstaly jen trosky plující tichem vesmíru.